

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Mgr. D. D.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2022, č. j. X

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

A) Vymezení věci

1. Žalobce podáním ze dne 14. 7. 2020 požádal Krajské ředitelství Policie ČR (dále jen „povinný subjekt“) v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o informace týkající se konopí zabraného mu v rámci trestních řízení při deseti domovních prohlídkách v O. v letech 2009 až 2019, a dále informace týkající se trestních oznámení na soudce a státní zástupce. Žádost obsahovala celkem 8 bodů (dílčích žádostí o informace).
2. Povinný subjekt na žádost reagoval sdělením ze dne 6. 8. 2020, č. j. X. S tímto způsobem vyřízení žádosti ale nebyl žalobce spokojen, a proto podal proti postupu při vyřizování jeho

žádosti stížnost. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020 s odkazem na § 16a odst. 6 písm. c) InfZ postup povinného subjektu potvrdil.

3. Následně se žalobce obrátil na zdejší soud žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), směřovanou proti povinnému subjektu, přičemž z výše zmíněných osmi žádostí o informace sám omezil předmět soudního řízení pouze na šest z nich (prvních šest bodů žádosti ze 14. 7. 2020). O žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2022, č. j. 60 A 42/2021-105, a to tak, že v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti při vyřizování bodů 1) a 2) žádosti, soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že tyto informace byly již žalobci poskytnuty, ve zbytku pak žalobě vyhověl a uložil povinnému subjektu o bodech 3) až 6) žádosti žalobce rozhodnout.
4. Povinný subjekt poté zaslal žalobci sdělení ze dne 16. 9. 2022, č. j. X, v němž se k bodům 3) až 6) předmětné žádosti vyjádřil. Na toto sdělení reagoval žalobce stížností ze dne 10. 10. 2022, v níž po žalovaném požadoval, aby přikázal povinnému subjektu na dotazy odpovědět v souladu s pokynem soudu.
5. Povinný subjekt stížnost vyřídil autoremedurou postupem podle § 16a odst. 5 InfZ a rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022, č. j. X žádost o informace ze dne 17. 7. 2020 v rozsahu dotazů 3) až 6) s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ odmítl.
6. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

7. Žalobce žalobou požadoval zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, neboť je podle něj v rozporu s judikaturou (rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64) a dobrou správní praxí. Uvedl, že v případě otázek 3) a 4) se jedná o klíčové informace zakládající možnou trestnost skutku údajným překročením limitu THC, a proto u nich žádá položení předběžných otázek SDEU. Otázka 5) týkající se označování neomamného konopí toxikomanicky zneužitelnou marihuanou byla podle žalobce vyjasněna novelou č. 366/2021 Sb., která navýšila obsah THC v konopí z 0,3 % na 1 %, což ale nevylučuje, že někdy policie toto nesmyslné tvrzení mající občany účelově dehonestovat použila a trestní justice tyto bludy po policii opakuje. Otázka 6) k vážení konopných léčiv, stejně jako otázky 3) a 4) k měření obsahu THC v konopí sice dokládají exemplární svévoli policie, nicméně nevylučují pravdivou odpověď.
8. Dále žalobce v žalobě popsal metodiku EU k měření obsahu THC v rostlinách konopí a vytkl judikatuře Nejvyššího soudu, že nikdy nevyřešila otázky tzv. reprezentativního vzorku (min. počet rostlin) a vzorku konopí (část rostliny) při měření THC, jakož i Policii ČR absenci právně závazného předpisu k měření obsahu THC v konopí, přičemž vědecké kapacity se shodují na tom, že táž odrůda konopí může mít až 28násobně odlišný obsah THC (tj. 0,3 % až 8,4 % THC). Proto také nařízení č. 1122/2009/ES¹ ukládá pro

¹ Jedná se o Nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 ze dne 30. 11. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 73/2009, pokud jde o podmíněnost, modulaci a integrovaný administrativní a kontrolní systém v rámci režimů přímých podpor pro zemědělce stanovených v uvedeném nařízení, a k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, pokud jde o podmíněnost v rámci režimu přímé podpory pro odvětví vína (pozn. soudu – platnost tohoto nařízení skončila 31. 12. 2014)

hodnověrný výsledek měřit obsah THC současně z 200, nejméně však 60 rostlin. Policie ale až do roku 2022 tento reprezentativní vzorek ignorovala a definovala ho až v rozkazu ředitele Kriminalistického ústavu č. 54/2021, byť odlišně.

9. Dalším důležitým aspektem ke zjištění hodnověrného výsledku obsahu THC v konopí je podle žalobce část rostliny, ze které je THC měřeno. Na webu policie uvádí, že obsah konopí měří z celé nadzemní části rostliny, včetně kvetoucích či plodonosných vrcholů, což ale u žalobce nikdy nečinila. Přitom znalci uvádí rozdíl až 7 %, pokud se měří obsah THC z horních nebo dolních pater rostliny. Proto se podle žalobce nelze divit, že policie dne 4. 7. 2012 nepovolila jeho advokátce vyšetřovací pokus na EU odrůdách.
10. Dále žalobce popsal, kterak v roce 2021 shromáždil desítky důkazů o tom, že policie měří THC v různých krajích různě a zcela běžně naměří nadlimit u EU uznaných odrůd konopí s obsahem do 0,2 % THC, protože nařízení č. 1122/2009/ES ignoruje a žádný právně závazný předpis nemá. Teprve na základě těchto důkazů pak zahájilo Ministerstvo vnitra přípravu právně závazného předpisu pro policii s popisem, jak obsah THC měřit. Přesto trestní justice podle žalobce od roku 2010 odmítala položit SDEU předběžné otázky ve věci mj. neexistujících předpisů, či nepřiměřené regulace konopí k léčbě. Navrhl proto, aby soud přerušil řízení a položil SDEU dvě předběžné otázky týkající se měření obsahu THC českými orgány činnými v trestním řízení v rozporu s nařízením č. 1122/2009/ES.
11. Podáním doručeným soudu dne 9. 2. 2023 pak žalobce žalobu ještě doplnil o tvrzení o porušování práva EU českými orgány činnými v trestním řízení při měření obsahu THC v konopí a existenci rozdílné praxe policie v různých krajích při měření obsahu THC. Znovu také zdůraznil, že pro hodnověrný obsah THC v konopí je určující část rostliny, v níž se obsah THC měří, a minimální počet rostlin, z nichž jsou vzorky k měření zhomogenizovány.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že soud povinnému subjektu neuložil povinnost poskytnout žalobci jím požadované informace, nýbrž jen povinnost řádně vyřídit body 3) až 6) žalobcovy žádosti, což povinný subjekt učinil řádně zdůvodněným rozhodnutím o odmítnutí s odůvodněním, že požadovanými informacemi nedisponuje a ani nemá povinnost je mít. Obsah žaloby se podle žalovaného míjí s rozhodovacími důvody žalobou napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce

13. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž zdůraznil přímou aplikovatelnost nařízení č. 1122/2009/ES, které stanoví dělící čáru ke zjištění, zda obsah THC v konopí odpovídá neomamné zemědělské odrůdě konopí, nebo jde o konopí s nadlimitem obsahu THC, a současně jasně definuje metodu k hodnověrnému zjištění obsahu konopí. Znovu zopakoval, že policie toto nařízení ignoruje a v každém kraji měří obsah THC v konopí odlišně. Tvrzení povinného subjektu, že požadovanými informacemi nedisponuje, označil za účelová a svévolná. Položení otázek SDEU je podle žalobce předpokladem rozhodnutí soudu o tom, zda povinný subjekt musel či nemusel mít informace k měření obsahu THC v konopí.

C) Posouzení věci krajským soudem.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

15. Předně krajský soud zdůrazňuje, že výrokem III. rozsudku ze dne 26. 7. 2022, č. j. 60 A 42/2021-105, neuložil povinnému subjektu tzv. informační příkaz, tj. povinnost poskytnout žalobci jím požadované informace, nýbrž pouze povinnost vyřídit body 3) až 6) jeho žádosti ze dne 14. 7. 2020 jedním ze způsobů předvídaným InfZ, tj. buď žalobci jím požadované informace jím požadovaným způsobem poskytnout, nebo o jejich neposkytnutí řádně rozhodnout. Vydáním rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022 o odmítnutí žádosti povinný subjekt soudem uloženou povinnost splnil. Předmětem přezkumné činnosti soudu tak mohlo být nyní pouze posouzení, zda předmětné rozhodnutí, resp. potvrzující rozhodnutí žalovaného z pohledu žalobních bodů ob stojí z hlediska zákonnosti.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že body 3) až 6) žádosti žalobce o informace ze dne 14. 7. 2020 zněly následovně:
 - „3) Vysvětlete, z jakého důvodu bylo z deseti domovních prohlídek výzkumnické farmy v O. v letech 2009 – 2019 konopí jako celek neváženo v letech 2009 – 2016, následně pak bylo jako celek zváženo.
 - 4) V konopí zabraném v roce 2017 a zváženém jako celek jste v překátrovaných vzorcích naměřili obsah 0,8 % THC a 0,5 % THC, přičemž při postupu deklarovaném na webu policie byste došli k výsledku 0,108 % THC, a proto vysvětlete, proč obsah THC v mém případě nikdy z celku neměříte. Trestní řízení bylo u Okresního soudu v Prostějově vedeno pod sp. zn. 2 T 63/2018 (sp. zn. Tdo 1478/2019). To, že policie občanům veřejně garantuje, že obsah THC v konopí měří z celé nadzemní části rostliny konopí a je také uvedeno v zákoně o návykových látkách, najedeme na www.policie.cz/clanek/metodika-mereni-thc.aspx.
 - 5) Sdělte, z jakých odborných podkladů policie vychází, když zcela neomamné konopí plné semen (viz protokoly) označuje tzv. marihuanou a tzv. toxikomanicky zneužitelné. Sdělte, zda je policii známo, že konopí nikdy nikoho nezabilo a návykovost je na úrovni kávy, takže drogová závislost nevzniká.
 - 6) Při domovních prohlídkách v letech 2009 – 2019 policie zabrala více než 180 kusů léčivých produktů z konopí, proto vysvětlete, proč jste je zvažili až v roce 2019.
17. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022 žádost žalobce o poskytnutí uvedených informací odmítl s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ. Uvedl, že žalobcem požadovanými informacemi, resp. dokumenty nedisponuje ani disponovat nemusí, neboť mu zákon neukládá povinnost vytvářet dokumenty, v nichž bude hodnotit a obhajovat svou činnost, postupy, či změny v těchto postupech. Za informaci podle InfZ lze podle povinného subjektu považovat jen to, co u povinného subjektu zaznamenaným způsobem existuje. Žalobcem požadované informace ale u něj zaznamenané nejsou – povinný subjekt nedisponuje informacemi o změně techniky vážení konopí ze strany OKTE (dotaz č. 3), informacemi o postupech OKTE při měření obsahu THC z rostlin konopí v celku (dotaz č. 4), informacemi o úrovni návykovosti konopí a údaji o úmrtích v přímé souvislosti s konopím (dotaz č. 5) ani informacemi o důvodech zavedení vážení konopných produktů ze strany OKTE od roku 2019 (dotaz č. 6). Na vytváření informací nových se informační povinnost podle § 2 odst. 4 InfZ nevztahuje, a tudíž uzavřel, že nebylo možné žalobci požadované informace poskytnout.

18. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil správnost postupu povinného subjektu. Důvod odmítnutí poskytnutí požadovaných informací podle něj odpovídá § 2 odst. 4 InfZ, neboť žalobce požadoval informace, které neměl povinný subjekt v poptávaném stavu v dispozici a ani jimi disponovat nemusel.
19. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, tj. uvést konkrétní (ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení a konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005-56, všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz).
20. Žalobce se však v rozporu s výše uvedeným v žalobě a dalších podáních obsahu napadeného rozhodnutí nevěnoval a prakticky veškerá svá tvrzení a četné důkazní návrhy směřoval ke zpochybňování správnosti postupu Policie ČR při měření množství THC v zabraných rostlinách, poukazoval na rozpornost policejní praxe potažmo judikatury s výše označeným nařízením EU a na rozdílnost postupu Policie ČR při měření množství THC v konopí v jednotlivých krajích. Tato tvrzení a polemiky ale nemají žádný vztah k předmětu řízení, jímž je toliko posouzení, zda žalovaný postupoval správně, pokud potvrdil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnout žalobci jím požadované informace s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ, podle něhož *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*. Krajský soud proto ani neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť jimi měly být prokázány skutečnosti, které nejsou pro posouzení důvodnost žaloby relevantní.
21. Za žalobní bod ve smyslu výše uvedeném lze limitně označit tvrzení žalobce, že je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64 a dobrou správní praxí ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu. Je však třeba uvést, že míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 3733/2018 Sb. NSS).
22. Krajský soud po seznámení se s uvedeným rozsudkem musí konstatovat, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není s jeho obsahem jakkoli v rozporu, právě naopak. Nejvyšším správním soudem posuzovaný případ se týkal žádosti účastníka územního řízení, který žádostí v režimu InfZ fakticky požadoval, aby stavební úřad zpětně právně posoudil svůj postup z hlediska dostatečnosti odůvodnění usnesení o přerušení předmětného územního řízení, což jemu nadřízený orgán při vyřizování stížnosti podle § 16a odst. 5 InfZ označil za požadavek protizákonný s odůvodněním, že přístup k informacím, tedy k existujícím, zaznamenaným údajům, nelze zaměňovat s přístupem k názorům povinného subjektu, neboť informační povinnost dle InfZ se netýká poskytování názorů, analýz, stanovisek apod., tedy takových údajů, které by povinný subjekt vytvářel na základě podané žádosti. Krajský soud žalobu žadatele o informace zamítl a Nejvyšší správní soud následně zamítl i jeho kasační stížnost. Nejvyšší správní soud uvedl, že z průběhu předmětného řízení o poskytnutí informace je evidentní, že se stěžovatel ve skutečnosti pokouší zpochybnit zákonnost územního řízení, jehož je účastníkem, k čemuž má jistě právo, a zákon mu poskytuje dostatečné procesní možnosti k ochraně jeho práv, avšak nikoli v podobě žádosti

podle InfZ, neboť právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se podle Nejvyššího správního soudu nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.

23. Ustanovení § 2 odst. 4 InfZ podle závěru Nejvyššího správního soudu, uvedeného v předmětném rozsudku, brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí apod. Závěrem svého posouzení Nejvyšší správní soud dodal: „*Uvedené samozřejmě neznamená, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).*“
24. V nyní posuzovaném případě správní orgány obou stupňů vyložily § 2 odst. 4 InfZ zcela ve shodě s výše uvedeným, tj. jako ustanovení, které brání povinný subjekt při vyřizování žádostí podle InfZ před požadavkem vytvářet dokumenty, v nichž by musel hodnotit a obhajovat svou činnost, postupy, či změny v těchto postupech. Krajský soud obdobně jako Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatuje, že z průběhu předmětného řízení o poskytnutí informace je evidentní, že se žalobce ve skutečnosti pokouší zpochybnit zákonnost svého trestního stíhání, resp. odsouzení, k čemuž má jistě právo, přičemž zákon mu poskytuje dostatečné procesní možnosti k ochraně jeho práv v podobě řádných a mimořádných opravných prostředků podle trestního řádu. Avšak, stejně jako žádost podle InfZ neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, neslouží ani jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům orgánů činných v trestním řízení.
25. Ke zpochybňování zákonnosti postupu Policie ČR a správnosti zjištění vyvozených orgány činnými v trestním řízení měl žalobce prostor v předmětném trestním řízení. Otázka správnosti postupu Policie ČR při měření obsahu THC v konopí zabaveném žalobci byla bezesporu v daném trestním řízení zásadní, nicméně InfZ neslouží jako nástroj k rozvíjení diskuse mezi obviněným a orgány činnými v trestní řízení o správnosti posouzení podmínek trestní odpovědnosti. Žádost žalobce o informace měla v posuzované věci povahu dotazů na důvody postupu Policie ČR při opatrování důkazů, které posloužily obžalobě v jeho trestní věci. V souladu s výlukou upravenou v citovaném § 2 odst. 4 InfZ ale Policie ČR jako povinný subjekt nemá povinnost vyvářet nové, dosud nezaznamenané informace obsahující vysvětlení vlastních postupů v konkrétní trestní věci, ani formulovat obecné úvahy o (ne)bezpečnosti či (ne)návykovosti konopí.
26. Za postup odpovídající principu dobré správy lze pak v posuzovaném případě označit vysvětlení uvedená povinným subjektem ve sdělení ze dne 16. 9. 2022, v němž k bodu 3) žádosti povinný subjekt uvedl, že údaj o hmotnosti není relevantní k hodnocení a výsledku věci, neboť jde o údaj o neustále se v tu dobu měnící hmotnosti vysychajícího rostlinného materiálu, jak vyplývá i z Metodiky odběru reprezentativního vzorku rostlinného materiálu, která je přílohou č. 1 k rozkazu ředitele Kriminalistického ústavu č. 54/2021, k bodu 4) žádosti uvedl, že obsah THC se neměří z celku, ale z toxikologicky významných částí rostlin, k čemuž odkázal na rozsudek sp. zn. 3 T 131/2017, k bodu 5) uvedl, že jako

„marihuana“ jsou označovány rostliny zpracované do podoby toxikomanicky využitelné drtě, složené z usušeného květenství a horních lístků konopí způsobilé ke spotřebě.

27. Námitka postupu žalovaného v rozporu s uvedeným judikátem a principem dobré správy je tudíž nedůvodná.
28. Dále žalobce označil v žalobě tvrzení povinného subjektu, že žalobcem požadovanými informacemi nedisponuje, za účelová a svévolná. K takto obecnému tvrzení však krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že předmětná tvrzení za účelová ani svévolná nepovažuje. Povinný subjekt předmětné body žádosti srozumitelně vyhodnotil jako požadavky o informace podléhající výluce podle § 2 odst. 4 InfZ, přičemž žalobce kromě hodnocení uvedenými přívlasky neuvedl žádnou argumentaci, jíž by závěr povinného subjektu, resp. žalovaného zpochybnil.
29. Soud rovněž nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení za účelem položení předběžných otázek SDEU. Podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud řízení usnesením přeruší, jestliže rozhodl, že požádá Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce. Soud uvedeným způsobem postupuje v případě, kdy ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie vyvstane v řízení před soudem členského státu otázka týkající se výkladu Smluv či platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie, a soud členského státu považuje rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku. V posuzovaném případě však žádná otázka daného typu v řízení nevystala. Žalobce po soudu požadoval, aby se SDEU dotázal na skutečnosti týkající se postupu při měření obsahu THC v rostlinách konopí, tj. skutečnosti v tomto řízení irelevantní, nikoli na skutečnosti týkající se vyřizování žádostí o informace. Žalobce se tudíž mylí, pokud dovozuje, že položení jím formulovaných otázek SDEU je předpokladem rozhodnutí soudu o tom, zda povinný subjekt musel či nemusel požadovanými informacemi disponovat.

D) Závěr a náklady řízení

30. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť v řízení převážně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 28. března 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu